

докато отъ една страна легендата около чудотворната икона добиваше пълна правдоподобностъ и то въ тоя видъ, който получи най-подиръ, отъ друга страна пъкъ ходѣше и друга мълва, настойчива, страшна. Говорѣха, че въ черквата не чудо бѣше станало, а голѣмо и непростимо прѣстѣпление. Човѣкътъ, който бѣше го извършилъ, остана неоткритъ и затова наказанието щѣше да падне върху цѣлото село: въ деня, когато нивитѣ узрѣятъ и бждатъ готови за жетва, огънь ще ги обхване отъ четиретѣ краища и тѣ ще изгорятъ до сламка. Тая мълва навѣваше отчаяние и страхъ на всѣко сърце. Тя се разпространяваше най-вече отъ баба Ангелина, чийто суевѣренъ екстазъ и човѣконенавистничество се обръщаха вече на лудостъ. Напразно Нейко я увѣщава, заплашва и моли. Вѣщицата оставаше непрѣклонна и съ изсѣхнало отъ злина лице, съ хлътнали очи, запалени отъ зловѣщъ нѣкакъвъ огънь, продължаваше да реди страшнитѣ си прокоби. Нѣкои вѣрваха, нѣкои — не. Но всички обръщаха очитѣ си къмъ небето и чакаха пощада отъ него. Никога въ черква не бѣше имало толкова богомолци, както сега. Дароветѣ и подаянията къмъ новата икона слѣдваха непрѣкъснато и щедро, както по-рано.

---

Издирването отъ страна на властѣта, което бѣше поискалъ Нейко кметътъ, най-послѣ започна. За това въ Люляково бѣше дошълъ полицейскитъ старши стражаръ Витановъ. Той служеше много отдавна, познатъ бѣше на мало и голѣмо, обичанъ отъ всички за своя тактъ, умѣреностъ и воинствена външностъ. Той умѣеше да смекчава конфликтитѣ, да ограничава нещастията въ най-малкитѣ имъ размѣри. Намираше тая златна срѣдина, която можеше да задоволи и двѣтѣ страни. Витановъ не започна веднага слѣдствието. Посрѣщнатъ съ голѣмо гостопримство и почитъ, той се срѣщна съ